

мъчето отъ очитѣ ѣ веднага изгори гжстата пролѣтна мъгла, която бѣ обвила като съ платно земята, и предъ погледа ѣ блѣсна пѣстрата гледка на Долния свѣтъ.

Изведнажъ тя трепна. Бѣше открила това, което търсѣше...

Край голѣмия престолень градъ, по една отъ горскитѣ пжтеки, вървѣше малко синеоко момченце. То газѣше по мократа пжтека съ боси крака и бързаше къмъ полянката на цѣвналитѣ кокичета.

Бѣше умислено и тжжно...

Богородица видѣ боситѣ му крачка, надникна въ гърдитѣ му, разбра болката му по болната майка, и сърдцето ѣ се сви отъ жалъ. Нѣколко дребни сълзи опариха клепкитѣ ѣ, отрониха се отъ топлитѣ ѣ очи, полетѣха надолу къмъ земята и паднаха край пжтеката, по която вървѣше съ приведена глава босоногого момченце. И ... чудото, за което молѣше кокичето, стана!

Мигомъ Богородичнитѣ сълзи се превърнаха на малки цвѣтчета. Тѣхниятъ сладкъ дѣхъ веднага облѣ цѣлата гора и изправи тжжната глава на синеокото момченце. То разбира, че въ гората е цѣвнало нѣкое ново цвѣте и го потърси нетърпеливо съ грѣйналия си погледъ.

Изведнажъ отъ гърдитѣ му се изтръгна радостенъ вѣкъ...

Въ единъ отъ храститѣ край пжтеката бѣше съзрѣло шепа малки сини цвѣтчета. Момченцето бърже приклепна надъ тѣхъ и съ просълзени отъ радостъ очи откъсна едно стрѣкче отъ чудното цвѣте. То бѣше синьо като очитѣ му, чисто като сълза и уханно като Богородичния дѣхъ...

Тая вечеръ босоногого момченце съ синитѣ като небето очи получи достатъчно пари отъ богатия човѣкъ, комуто продаде дветѣ китки цвѣтя — едната отъ блѣлоснѣжнитѣ главички на кокичетата, а другата отъ чудното, невиджано до тогава отъ никого, синьо цвѣте — и на другия день купи скжпото лѣкарство за майка си...

Това е станало преди много години...

Нѣкои казватъ, че отъ тогава надъ земята сж пролетѣли конетѣ на повече отъ десетъ вѣка, но всѣка пролѣтъ, когато Богородица разкъсва мъглитѣ, и надъ земята се разнесе топлината на усмивката ѣ, изъ храститѣ по горитѣ подава свѣнливата си главичка едно чудно цвѣте.

То е дребно като сълза, синьо като детски очи следъ плачъ и смирено като сърдцицето на Кокичето, а дѣхътъ му...

О, дѣхътъ му е самия дѣхътъ на Богородица!

Това мъничко, дивно хубаво цвѣте е малката уханна синя теменуга — най-щедриятъ даръ на пролѣтъта, която дори и сега ... хиляда години следъ босоногого момченце съ синитѣ като небето очи, малки босоноги дечица разнасятъ изъ свѣтлитѣ локали и я продаватъ въ мънички уханни китчици...

Георги Русафовъ